

[Hans Hedtoft.]

af de Folk, der i Dag spiller en ledende Rolle i den saakaldte danske Bevægelse, senere en mod Danmark meget skarp og bitter Holdning og en Overgang et meget stærkt nazistisk Indslag; med Undtagelse af et lille dansk Mindretal gav den ikke Udtryk for nogen Længsel mod Danmark. Det er Kendsgerningerne.

Hvad nytter det da, som Statsministeren nu gør det, at tale om Sydslesvig som gammelt dansk Land? Hvem tør i fuldt Alvor hævde, at dette skulde forlene Sydslesvigerne med en Ret til nu i Dag at paabe- raabe sig en naturlig Selvbestemmelsesret, som Danmark skulde være forpligtet til at træde ind for! De maa først kæmpe sig til den. De maa først opfylde Forudsætningen. De maa, som Udenrigsministeren nu har sagt det, vise, om de kan leve sig ind i dansk Tankesæt. Først da kan Danmark tage sin Beslutning. Hvor var vi ellers henne? Hvilke uoverskuelige Konsekvenser vilde det ellers kunne faa? Vi maatte i saa Fald tage den Mulighed med i Beregningen, at et tilsvarende Krav blev vendt mod os selv. Hvis ikke Forudsætningen blev stillet, vilde jo alle Grænseegne ligge som en evig Urokilde, en bestandig Spænding, en eneste Usikkerhed. Vær vis paa, at en saadan Tilstand vilde i hvert Fald ikke være i de smaa Folks Interesse, dér hvor et lille Folk møder et stort Folk.

Hvem tør da paa Baggrund af Kendsgerningerne om Sydslesvig bygge paa en national Omstilling fra i Gaar til i Dag, fra det ene Aar til det andet? Selv de ivrigste Ejderpolitikere har hidtil talt om, at der ikke skulde træffes endelig Afgørelse nu, alle taler om en Ventetid, de fleste endog om en meget lang Ventetid. Viser det ikke netop Usikkerheden og Tvivlen? — Det er paa dette Grundlag, den højtærede Statsminister vil have, at Danmark nu skal engagere sig statspolitisk. Det er virkelig den skinbarlige Eventyrpolitik.

Saa siger baade Statsministeren og Venstres Ordfører: anerkender man den sydslesvigske Befolknings naturlige Selvbestemmelsesret, bør man ogsaa være med til at sikre den. Det er helt forkert at stille Problemet op paa den Maade. Det er at vende Tingene paa Hovedet. Den rette Rækkefølge maa være den, at Befolkningen først gennem et antageligt Tidsrum manifesterer sin nationale Indstillings Holdbarhed, og først derefter kan Danmark træde til og hævde, at nu er der et Problem. Det modsatte har efter vor Mening intet med ansvarlig Politik at gøre. Det minder lidt

om — undskyld, at jeg bruger det Udtryk — en særlig Slags Kneb, naar man nu vil sige til os: ja, men kan I gaa med til Noten og Memorandummet, maa I ogsaa være med til at tage det næste Skridt.

Vi har i Tide og kraftigt nok sagt fra. Jeg kalder den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister til Vidne paa, at i alle de Forhandlinger, der har været ført om denne Sag, i vore fortrolige Forhandlinger, som jeg i Modsætning til den ærede Venstre-Ordfører ikke tør benytte denne Talerstol til at fortælle Offentligheden vidt og bredt om, har der aabent været givet Besked om, hvad vi forstod ved de forskellige Udtryk, der indeholdes i Noten og Memorandummet. Derfor kan man ingen Bebrejdelse rette mod os nu. Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen tillod sig, som jeg nævnte det, at give Antydninger af Udtalelser og Stillingtagen i Det udenrigspolitiske Nævn, skønt han vel nok ved, at Forhandlingerne dér er fortrolige og ikke maa røbes. Jeg skal blot nøjes med den ene Replik til det ærede Medlem, at jeg finder hans Fremgangsmaade unfair. Hvis jeg tillod mig det samme, vilde der blive et og andet at skrive om, om de stærke Modsætninger i Partiet Venstre og de stærke Modsætninger i Regeringen, om Formulering, og hvad man kunde tiltræde, og hvad man ikke kunde tiltræde. Men jeg er afskaaret derfra. (*Afbrydelse*). Ja, jeg er afskaaret fra, som det ærede Medlem gjorde det, at læse Dokumenter op.

Vor Stilling har været klar og fast fra første Færd. Der kan ikke paavises Svingninger i vor Holdning. Det er andre, der har Ansvaret for at have vakt falske Forhaabninger, hvis saadanne er vakt. Vi staar med rene Hænder i denne Sag. Derimod har Venstres Politik i Sydslesvigsagen været uden Fasthed og et Bytte for chauvinistisk Paavirkning, en beklagelig og for Danmark beklagelig Usikkerhedslinie. Den startede med Venstres Tilslutning til Samlingsregeringens Ord: Grænsen ligger fast; den fortsatte med Venstres Ordførers Udtalelser ved Forespørgselsdebatten i 1945 om, at nu gjaldt det Værnet for det lille danske Mindretal; den gaar videre over 9. Juli-Erklæringen og 19. Oktober-Noten og Memorandummet af 31. Januar i Aar, i hvilke Aktstykker Venstre er med til af afsværgede ethvert statspolitisk Krav. Det er Sandheden. Der staar ikke et Ord om statspolitiske Krav i disse Aktstykker, og nu taler den højtærede Statsminister om en traktatligt sikret Afstemning. Han antydede paa Rønshoved-Mødet, at han i givet Fald